

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **D. N.**
zastoupen Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou
se sídlem advokátní kanceláře 500 03 Hradec Králové, U Soudu 388/1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 936/3, poštovní schránka
21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2018, čj. OAM-198/ZA-ZA11-ZA08-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný správní orgán vydal dne 10. 9. 2018 rozhodnutí, kterým neudělil žalobci mezinárodní ochranu, odkázal na ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění. Správní orgán uvedl, že žádost žalobce je již druhou v pořadí, o první žádosti ze dne 4. 11. 2017 rozhodl zastavením řízení dle § 25 písm. j) cit. zákona.

2. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že hodnotil veškeré skutečnosti, které žalobce uvedl ve své žádosti, v provedeném pohovoru ze dne 6. 3. 2018, dále pak vycházel z podkladových zpráv, citovaných na str. 3 a 8 – 9 svého rozhodnutí ve věci. Situaci před odchodem žalobce ze země původu žalovaný jako azylově relevantní nevyhodnotil, na podkladě aktuálních informací pak nedospěl ani k závěru, že by mohl být azylově relevantně ohrožen pro případ návratu do vlasti.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce namítal v žalobě porušení ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to konkrétně v jeho § 2, 3, 50, 52 a 68, když žalovaný nepostupoval v souladu se zákona a ostatními předpisy, nezjistil stav věci způsobem a rozsahem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, neprovedl potřebné důkazy a nedostatečně své závěry odůvodnil. Vzhledem k hrozbě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu je pak žalobce přesvědčen, že došlo i k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. V zemi původu je ohrožen pronásledováním z politických důvodů. Strana Gruzínský sen je nejsilnější stranou v zemi, měla velký vliv na výsledky voleb v r. 2017 a dle zprávy Human Rights Watch Gruzie nemá efektivní mechanismy pro vyšetřování trestných činů státních úředníků. Gruzínské úřady často neodsoudí trestné činy páchané policií. Žalovaný se nevypořádal dostatečně s ohrožením žalobce před excesivními zásahy a napadením.
5. Žalobci byla soudem k jeho žádosti ustanovena právní zástupkyně, která dne 1. 11. 2018 žalobu doplnila. Za rozhodující příčinu problémů žalobce v zemi původu je potřebné považovat jeho obavy z perzekuce ze strany příslušníků politické strany Gruzínský sen, kteří mu vyhrožovali, zbili ho, následně mu zničili obchodní prostory kvůli tomu, že byl příslušníkem politické strany Sjednocené národní hnutí a měl k dispozici doklady, osvědčující falšování dokladů ze strany Gruzínského snu. Jednalo se o zabavování občanských průkazů osob a použití hlasů těchto osob ve volbách. S poukazem na to, že v Gruzii se hlasuje podle smíšeného klíče, konečný výsledek není nikdy jasný, ze 150 členů parlamentu je 77 zvoleno poměrným způsobem na základě stranických kandidátek a zbylých 73 pak většinovým způsobem v jednomandátových okruzích. Námitky k regulérnosti voleb byly vzneseny již v r. 2016, byť pozorovatelé OBSE závěr o neplatnosti voleb neučinili. Dodržování lidských a občanských práv je v zemi problematické, dochází k jejich porušování a v tomto světle je nutné žalobcova tvrzení o průběhu voleb v r. 2011 hodnotit.
6. Žalobce předpokládal, že osoby, které ho atakovaly, pocházely ze strany Gruzínský sen, neboť vysoké posty jsou na úřadech již několik let obsazovány příznivci vládnoucí strany. K namítaným rozporům v jeho výpovědích žalobce uvedl, že zásadní rozpory v jeho výpovědích nejsou. Na státní orgány země původu se žalobce neobracel proto, že ochrana práv by mu byla odepřena právě pro nedodržování lidských práv v zemi. Jeho přesídlení v rámci země není možné, členové Národního hnutí jsou dlouhodobě postižení horším pracovním uplatněním, prosazováním svých práv, je jim vyhrožováno vězněním. Informaci MZV ČR z 26. 2. 2016 považoval žalobce za neaktuální, odkazoval při tom na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 2. 2009, čj 1 Azs 105/2008, z něhož vyplývá nutnost, aby informace o zemi původu, použité ve věci mezinárodní ochrany, byly v maximální míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené,

aktuální a z ověřených zdrojů, transparentní a dohledatelné. Informace je neaktuální, žalobce je přesvědčen, že v zemi původu se každý obrátit o pomoc na policii nemůže.

7. Žalobce tedy poukazoval na to, že byl 4 měsíce členem opoziční politické strany, poslední měsíc před odjezdem mu bylo vyhrožováno, pomoc nevyhledal, neboť mu byl znám stav v zemi, odcestoval do ČR. Jeho obavy z pronásledování po jednání neznámých osob jakožto příslušníků Gruzínského snu ve spojení se stavem v zemi a v průběhu voleb byly odůvodněné, v tomto směru odkázal na čl. 9 odst. 2 písm. a) kvalifikační směrnice, co do nemožnosti obrátit se na místní policii pak na rozhodnutí NSS ze dne 9. 2. 2010, čj. Azs 74/2009. Překročení hranice si nebyl při cestě s kamarádem vědom, proto mu jeho pobyt v Rakousku nelze přičítat k tíži. Pokud by tedy žalovaný neshledal důvody pro uplatnění § 12 zákona o azylu, žalobce apeluje na udělení doplňkové ochrany, neboť se obává zabití, případně zajištění státními orgány a mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 11. 12. 2018 vyplývá popření oprávněnosti žalobcových námitek, v tomto směru žalovaný odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpověď, shromážděné informace o zemi původu a konečně i na samotné rozhodnutí. Toto žalovaný vydal v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalovaný je přesvědčen, že v případě žalobce zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Opatřené podklady a informace považuje žalovaný za objektivní, po jejich posouzení neshledal žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle §§ 12 – 14b) zákona o azylu.
9. Tvrzeným důvodem žádosti žalobce je obava z návratu kvůli výhrůžkám členů politické strany Gruzínský sen. Žalovaný však uváděné důvody nepovažoval za azylově relevantní a zde odkazuje na judikaturu NSS, např. rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 37/2003, či ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004.
10. Žalovaný zrekapituloval žalobcem uvedené skutečnosti z průběhu správního řízení a zdůraznil, že je to žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochraně povinnost tvrzení. NSS k tomuto uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Pro to, aby toto mohl žalobce splnit, učinil žalovaný maximum, byl s ním po podání žádosti proveden pohovor, včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Cílem kladených otázek pak bylo pomoci žalobci při rozpomínání a odstranění rozporů, nikoliv „chytání“ při špatných odpovědích.
11. K námitce špatné aplikace ust. § 14a zákona o azylu odkazuje žalovaný na str. 7 a následující ve věci vydaného rozhodnutí, kde se možností udělení doplňkové ochrany podrobně zabýval. Během řízení správní orgán hodnotil případ žalobce individuálně, posoudil veškeré argumenty, které žalobce uvedl, námitky žaloby proto považuje za irelevantní a účelové. Je navrhováno zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Jednání krajského soudu

12. V průběhu jednání soudu dne 2. 3. 2020 konstatoval soud ze správního spisu, že žalobce poskytl žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu dne 6. 3. 2018, uvedl, že je státním příslušníkem Gruzie, téže národnosti. Cestovní doklad po příjezdu do ČR ztratil.

Je pravoslavného vyznání, svobodný, byl asi 3 měsíce aktivním členem Národního hnutí. Letěl z Tbilisi do Prahy, pobýval asi 2 měsíce v Rakousku, pak se vrátil do ČR. V ČR již byl v r. 2017. V Rakousku se ocitl náhodně, začaly mu bolesti ledvin, měl ledvinové kameny, proto podstoupil operaci a musel tam zůstat a požádat o mezinárodní ochranu, po operaci musel rehabilitovat. Nyní se cítí dobře. V Gruzii má problémy, z politických důvodů ho pronásledují lidé z Gruzínského snu. V rámci pohovoru týž den žalobce uvedl, že měl na dva měsíce propustku a v Rakousku se ocitl náhodou, auto zastavila policie a on musel kvůli bolestem žádat o mezinárodní ochranu. Automobil byl kamaráda, nevšimli si hraničního přechodu. Lidé z Gruzínského snu mu vyhrožovali, rozbili jeho obchody. Nezná je jménem, jen od vidění, jezdí auty, přijeli v noci, sám je neviděl. Jednou ho předjeli v autě a vytáhli a zbili, asi před 5 měsíci. Zbili i bratra, oba organizovali různé akce Národního hnutí. Hlásit to nemělo smysl, policie jsou jejich lidé. Vyhrožovali poslední měsíc, ale asi 10 dní intenzivně. Při akcích je napadali obušky a chtěli, aby se rozešli. Na jiné místo se přestěhovat nemůže, všude by ho našli, Gruzie je malá. Dále žalobce sdělil, že členský průkaz ztratil, nebyl ale oficiální, bylo tam jeho jméno a příjmení a v rohu vlajka Gruzie, on byl jenom aktivista, nebyl oficiální člen, stranu podporoval. Organizoval různé akce, ale den před volbami odjel. K dotazu správního orgánu o tom, že v dřívější žádosti uváděl jiné důvody, sdělil žalobce, že ho zbili a vyhrožovali mu. Kdyby se měl vrátit, musela by se změnit vláda. Dne 26. 7. 2018 byl žalobce seznámen s podklady žalovaného, uvedl, že nemá co dodat, další důkazy nenavrhl.

13. Zástupkyně žalobce sdělila soudu, že žalobce byl pronásledován za své politické názory, z téhož důvodu se obává návratu, je přesvědčen, že uváděná hrozba stále trvá. Žalobce je přesvědčen, že jeho věc nebyla dostatečně posouzena, jeho návrat je pro hrozící perzekuci vyloučen. Pověřený pracovník žalovaného pak sdělil, že správní orgán nespatřuje v příběhu žalobce žádnou azylovou relevanci, s jeho žalobními námitkami nelze souhlasit. Oba účastníci řízení setrvali na svých návrzích.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o

azyly.

17. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

18. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,

b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

19. Po projednání a přezkoumání věci krajský soud konstatoval, že správní orgán v rozhodnutí ze dne 10. 9. 2018 nejprve popsal skutečnosti, které mu žalobce sdělil v průběhu pohovoru z 6. 3. 2018, odkázal ale i na skutečnosti, které uváděl žalobce v průběhu pohovoru, provedeného dříve dne 8. 11. 2017, po němž pak následovalo zastavení řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu. Na str. 3 žalovaný citoval podkladové informace, které si opatřil z důvodu posouzení situace v zemi původu žalobce. Správní orgán k žalobcem namítanému pronásledování z důvodu svého politického přesvědčení připomněl, že žalobce uváděl, že byl cca 4 měsíce před svým odjezdem z vlasti členem strany Národní hnutí, neměl žádnou funkci, ani členský průkaz a jeho problémy vycházely z toho, že pořídil nahrávky zachycující nezákonné odebrání občanských průkazů voličům členy strany Gruzínský sen. V nynějším řízení však žalobce uváděl, že oficiálním členem strany nebyl, pouze se měl jako aktivista a podporovatel strany poslední tři měsíce před odjezdem zapojit do organizací různých akcí během volebních kampaní. Potíže trvaly asi jeden měsíc, posledních 10 dní intenzivně. Zde žalovaný poukazuje na to, že porovnáním výpovědí žalobce došlo ke změně výpovědi nejen ohledně příčiny jeho potíží, ale i ke změně jejich intenzity a délky. V obou tvrzených důvodech však žalobce měl a má možnost obrátit se o pomoc ke státním orgánům Gruzie, zde žalovaný konstatoval informaci MZV ČR čj. 123496/2017-LPTP z 2. 1. 2018, a čj. 126131/2015-LPTP z 26. 2. 2016 a v další návaznosti pak i rozhodnutí NSS ze dne 11. 3.

2004, kdy pod čj. 6 Azs 8/2003 soud uzavřel, že pokud žadatel neučinil žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana poskytnuta nebyla, případně, že mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně. K uvedeným závěrům žalovaného krajský soud připomíná, že žalobce osoby, které mu měly dělat problémy, osobně neznal, usuzoval, že se jedná o členy či příznivce vládní strany, neboť jezdily takovými auty. Pokud však hovořil o poškození obchodu, toto se přihodilo v noci a žalobce tak neměl vůbec žádný náznak, z něhož by mohl usoudit, které osoby toto poškození způsobily. Jak měněný čas, tak i intenzita útoků však působí ve výpovědích žalobce nedůvěru v reálné nebezpečí, o němž hovoří a působí nevěrohodně. Soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného o nenaplnění podmínek azylově relevantního pronásledování žalobce ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

20. K žalobním námitkám o neaktuálnosti a nesprávnosti informací o možné žádosti o pomoc policie v Gruzii soud zdůrazňuje, že uvedené námitky nejsou důvodné. Součástí správního spisu jsou oba výše v bodě 16 citované podklady, s ohledem na data žádosti žalobce zcela aktuální, jejichž zdrojem je ZÚ Tbilisi, a z nichž přehledně vyplývá, že možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností je v Gruzii stejně reálná jako v kterékoli evropské zemi. Stížnost na jednání policie nebo prokuratury jakož i stížnost na nečinnost těchto orgánů lze podat na Generální inspekci. Se stížností na jednání či nečinnost úřadů se lze obrátit rovněž na veřejného ochránce práv (ombudsmana), jehož institut je v Gruzii velmi silný. Efektivita policejního vyšetřování je stejně jako v jiných zemích ovlivněna mnoha faktory, např. lidským faktorem, množstvím finančních prostředků atd. Nelze ale říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi EU. V případě nečinnosti policie lze podat stížnost na Generální inspekci policie. Příslušníci policie, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně jako kterýkoliv občan země, prošetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Obdobné je to u orgánů prokuratury.
21. V dalším pak soud odkazuje na str. 5 – 6 žalobou napadeného rozhodnutí, kde správní orgán odůvodnil neexistenci důvodů, které by mohly znamenat v případě žadatele udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Jak již výše soud konstatoval, žalobcem sdělené skutečnosti jsou rozporuplné, osoby, které mu měly vytvářet problémy, neznal a na jejich počínání si nikde nestěžoval. Pokud pak žalovaný uzavřel, že za motiv žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu považuje legalizaci zdejšího pobytu, závěr soudu je po přezkoumání věci obdobný. Žalobce nedokázal v průběhu správního řízení popsat azylově relevantní jednání vůči své osobě důvěryhodným způsobem, tj. určením času a jasně opakovaným přehledem, naopak, jeho měnění událostí působí, jak uvedeno výše, nedůvěryhodně, proto ani soud nemohl přisvědčit azylově relevantním obavám z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě občanství žalobce.
22. Žalobce nesplňuje podmínky § 13 zákona o azylu a k naplnění podmínek § 14 tohoto zákona pak soud uvádí, že na str. 6 – 7 rozhodnutí žalovaného se správní orgán možností udělení humanitárního azylu zabýval, nicméně dospěl k závěru, že žalobce je zletilý, plně svéprávný, v době rozhodování žalovaného též zdravý a schopný si zabezpečit životní prostředky vlastní prací. Podmínky tohoto ustanovení tak nesplňuje.

23. Na str. 7 pak dále žalovaný uvedl podklady, z nichž čerpal pro svůj závěr o hodnocení podmínek tzv. doplňkové ochrany, tedy mezinárodní ochrany ve smyslu §§ 14a a 14b zákona o azylu. V dalším textu se pak správní orgán zabýval jednotlivými body hrozby vážné újmy, upravenými v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nenalezl žádné skutečnosti hrozby uložení či vykonání trestu smrti, který byl navíc v Gruzii zrušen. K otázce mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání čerpal žalovaný z judikatury Evropského soudu pro lidská práva s ohledem na znění čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, uvedl, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení uvedeného článku úmluvy a takové nebezpečí musí po návratu do vlasti reálně hrozit, hrozbu újmy nelze shledat tam, kde vůbec nemusí nastat, nebo může nastat s přidružením jiných skutečností, které nelze předjímat. Správní orgán pak dospěl k závěru, že v daném případě žalobce neuvedl žádnou hodnověrnou skutečnost, z níž by plynulo, že by se za pobytu v Gruzii stal terčem cíleného zájmu státních orgánů, přičemž země má vytvořen adekvátní trestněprávní systém, umožňující poskytnutí účinné možnosti využití příslušných institutů ochrany i v případě návratu.
24. V dalším pak žalovaný odkázal na zaopatřené podklady, z nichž vyvodil, že navrátilším se neúspěšným žadatelům o azyl po návratu do Gruzie nehrozí žádný postih či významnější diskriminace ze strany státních orgánů, je pravda, že v zemi panuje nezaměstnanost, kterou jsou však ohroženi všichni obyvatelé země. V zemi neprobíhá ozbrojený konflikt, který má na mysli písm. c) uvedeného ustanovení, případné vycestování žadatele není v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud plně odkazuje na odůvodnění žalovaného správního orgánu, s nímž se ztotožňuje a doplňuje, že po projednání věci neměl pochybnosti o správnosti závěrů žalovaného. Z žalobcem uvedených skutečností plyne účelovost tvzení, která vede k závěru o snaze legalizovat na území České republiky pobyt žalobce, k takovému účelu však zákon o azylu a jeho jednotlivé instituty sloužit nemohou.
25. Žalobu soud hodnotil jako nedůvodnou, s odkazem na ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. a proto ji zamítl.

VI. Náklady řízení

26. Soud rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, zde odkazuje na ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má na náhradu nákladů řízení právo účastník, který měl ve věci úspěch, tím byl správní orgán, který však žádnou náhradu nákladů řízení neúčtoval. Odměna soudem ustanovené zástupkyně žalobce byla řešena samostatným usnesením.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 5. březen 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně